

Ono mě myslí - Ono mě tká - Ono mě působí I

Esoterní hodina, Berlín, 8. listopadu 1912

Někteří budou mít po dlouhém cvičení pocit, že v prožívání duchovního světa nijak nepokročili. Přesto může být tento dojem mylný. Může se stát, že si člověk během meditace nebo po ní ničeho nevšimne, když se pak ale znovu věnuje svým obvyklým činnostem a přitom se do vnější práce úplně neponoří, může se stát, že bude mít náhle pocit: Teď myslí něco ve mně! - Také se může často stát, že meditující člověk se domnívá, že své ohlédnutí [za dnem] zaspal, když se však opět probudí a snaží se upamatovat na to, co se v něm mezitím odehrálo, bude často moci konstatovat, že jeho ohlédnutí dále pokračovalo. Je velmi důležité tohle vnímat. Není to v rozporu s tím, co se vždy říkalo, že totiž nesmíme přisuzovat žádnou hodnotu tomu, co se děje bez [našeho] Já. Tím, že si to znovu vyvoláme v paměti, to právě přičleníme ke svému Já.

Ten, kdo měl takovéto prožitky, může být ve zvláštních okamžicích proniknut vědomím: ono myslí - nejsem to já, kdo myslí, nýbrž ono myslí, a sice: *Ono myslí mě*. To je esoterně totéž, co bylo exoterně vyjádřeno slovy: „V tvém myšlení žijí myšlenky světů.“

Touto myšlenkou *Ono myslí mě* se můžeme kdykoli proniknout, i kdyby to bylo jen na pár vteřin, když máme volno v [každodenním] životě: myšlenkou že vesmírné myšlenky svým myšlením vytvořily to, co se mi jinak jeví jako „Já“ - že i můj pocit Já je myšlenka, jež mě myslí. Tato myšlenka se však nikdy nemá vynořit, aniž by byla doprovázena určitým pocitem. Člověk v běžném životě se domnívá, že smí myslet vše; esoterik ví, že jsou jisté myšlenky, které myšleny být nesmí, nejsou-li doprovázeny příslušnými pocity. Pocitem či citem, který má doprovázet [myšlenku] *Ono mě myslí*, je pocit zbožnosti. Jen když s onou myšlenkou spojíme tento cit, myslíme ji správně. Esoterik by měl považovat za svůj největší

hřích, je-li schopen pomyslet myšlenku *Ono mě myslí* bez pocitu zbožnosti.

Potom může esoterikovi svitnout ještě jiné vědomí, jež souvisí se slovy: „V Tvé vůli působí bytosti světů.“ To se u něj může proměnit v myšlenku: *Ono mě působí*. Jak se stékají všechny síly, aby působily člověka, jak je člověk složen z minulosti a budoucnosti, to vše spočívá ve slovech: *Ono mě působí*. Ale ani zde nesmí být tato myšlenka nikdy myšlena, aniž by byla doprovázena určitým citem, citem pokorné úcty vůči bytostem, jež člověka způsobují.

To, co jsme sami ze sebe učinili na základě své karmy, se střetává s tím, co z nás způsobily vyšší bytosti. Člověk nemá nikdy zapomínat, že ať už ho potká cokoli, je to zrovna tak způsobeno jím samotným, že je to on sám, kdo zavírá dveře.

Ono mě myslí a *Ono mě působí* jsou mocné mantry; ti, kdo na esoterní cestě pokročili nejdále, se nejvíce, bez ustání, v každém okamžiku svého života dokázali pronikat myšlenkou *Ono mě myslí* a *Ono mě působí* - a obě myšlenky nechávali doprovázet příslušnými city.

Kdo se v myšlence *Ono mě působí* takto po léta cvičí, získá k tomu sám od sebe jakoby darem, že když se například na základě vnějších okolností řekne „prší“, pocítí zároveň duchovní síly, jež jsou s deštěm spojeny a v dešti působí.

V tom, kdo se takto vyvíjí, se může vynořit ještě jeden pocit, pocit, který souvisí s tím třetím: „V tvém cítění tkají síly světů.“ To je pocit: *Ono mě tká*; a sice při tom člověk cítí, že tak jako myšlenky světů myslí myšlenku našeho Já, tkají naše vyšší Já tyto síly světů. Proto pocitem, který s tím má být vždycky spojen, je pocit vděčnosti.

Je možné, že meditace těchto slov: *Ono mě myslí* - *Ono mě tká* - *Ono mě působí*, spojená s pocity zbožnosti, vděčnosti a pokorné úcty, nahradí všechny ostatní meditace a sama o sobě povede do duchovního světa. (Nikdy však člověk nemá myslet tyto tři myšlenky současně, nýbrž jen jednu po druhé.)

Nicméně je nám poskytována velká pomoc v tom, co získáváme z theosofie, studujeme-li, co se v ní říká o saturnském, slunečním a měsíčním stavu [Země], neboť pak můžeme porozumět tomu, co to je to „ono“, o němž se praví: *Ono mé myslí*. Je to theosofie (anthroposofie); to je to „ono“. Theosofie jsou ony myšlenky světů, které myslely mě jakožto Já. To zase vrhá světlo na naši průpověď a na city, jež při tom máme pěstovat. Ne vždy jsme schopni těchto city zbožnosti, vděčnosti nebo důvěry a pokorné úcty, jež mají doprovázet slova: *Ex Deo nascimur - In Christo morimur - Per Spiritum Sanctum reviviscimus*; avšak jen když s touto průpovědí dokážeme spojit ony city, používáme ji náležitým způsobem.

Rudolf Steiner

GA 266/II